

Sygn. akt III AUa 299/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 listopada 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Gabriela Horodnicka-Stelmaszczuk (spr.)
Sędziowie:	Jolanta Hawryszko Romana Mrotek

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 12 listopada 2020 r. w S.

sprawy J. B. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.

o rekompensatę

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 10 czerwca 2020 r., sygn. akt VI U 2404/19

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że przyznaje J. B. (1) prawo do rekompensaty od dnia 04.09.2019r.,
2. oddala apelację w pozostałym zakresie.

Romana Mrotek	Gabriela Horodnicka-Stelmaszczuk	Jolanta Hawryszko
---------------	----------------------------------	-------------------

Sygn. akt III AUa 299/20

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 12 września 2019 roku organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. przyznał ubezpieczonemu J. B. (1) prawo do emerytury od dnia 4 września 2019 roku, tj. od dnia osiągnięcia wieku emerytalnego i jednocześnie odmówił mu prawa do rekompensaty wskazując, iż okres pracy w szczególnych warunkach stwierdza zakład pracy w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w świadectwie pracy.

Ubezpieczony odwołał się od powyższej decyzji domagając się przyznania rekompensaty za pracę w warunkach szczególnych, wskazując, iż nie może ponosić odpowiedzialności za niedopatrzenie pracownika kadr.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie.

Wyrokiem z dnia 10.06.2020 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego w ten sposób, że przyznał J. B. (1) prawo do rekompensaty z tytułu pracy w szczególnych warunkach od miesiąca złożenia wniosku.

Sąd Okręgowy oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych:

J. B. (1) urodził się (...). W dniu 22 lipca 2019 roku ubezpieczony złożył w organie rentowym wnioski o przyznanie prawa do emerytury z uwzględnieniem rekompensaty.

W okresie od 6 czerwca 1975 roku do 31 grudnia 1992 roku J. B. (1) był zatrudniony w (...) w M. Zakładzie (...) w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku betoniarz-zbrojarz. Pracując w Zakładzie (...) ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace betoniarskie i zbrojarskie.

Zakład wystawił ubezpieczonemu świadectwo pracy w warunkach szczególnych, z którego wynika, iż pracował on w okresie od 6 czerwca 1975 roku do 31 grudnia 1992 roku i w tym czasie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace betoniarza i zbrojarza wymienione w wykazie A dziale V poz. 43 pkt. 4 wykazu stanowiącego załącznik nr 1 do zarządzenia nr 55 ministra Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 14 lipca 1983 roku w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach (Dz.U. MR i G nr 3 poz. 7).

Na podstawie tak dokonanych ustaleń Sąd Okręgowy uznał odwołanie za uzasadnione jako podstawę prawną przyjmując art. 21 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych (j.t. Dz. U z 2018r. poz. 1924), zgodnie z którym rekompensata przysługuje ubezpieczonemu urodzonemu po 31.12.1948 r., jeżeli przed dniem wykonywał przez co najmniej 15 lat prace w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów art. 32 i 33 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a nie ma prawa do emerytury określonej:

- w art. 46 w związku z art. 29, 32 i 33 lub art.39, art.50, art.50a lub art.50 e albo art.184 ustawy emerytalnej,
- art. 34 i 48 w związku z art.49 ustawy emerytalnej w brzmieniu obowiązującym do 31.12.2006r. albo:
- art.3 ust. 1 lub 2 ustawy z dnia 27.07.2005r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z (...) oraz ustawy Karta Nauczyciela,
- art.88 ustawy z dnia 26.01.1982r. Karta Nauczyciela

oraz nie ma prawa do emerytury pomostowej.

Sąd orzekający zważył, że treść art. 21 ust. 2 ustawy może budzić wątpliwości i jego interpretacji należy dokonywać przy uwzględnieniu uregulowania zawartego w art. 2 ust. 5 ustawy zgodnie, z którym użyte w ustawie określenie rekompensata oznacza odszkodowanie za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które nie nabeżdą prawa do emerytury pomostowej. Rekompensata jest zatem odszkodowaniem za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które rozpoczęły pracę przed 1 stycznia 1999 roku i nie nabeżdą prawa do emerytury pomostowej, w zamian za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze (analogiczne stanowisko zajął Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 25 listopada 2010 r. (K 27/09, OTK-A 2010, Nr 9, poz. 109).

Sąd Okręgowy wywiódł, że skoro celem rekompensaty jest łagodzenie skutków utraty możliwości przejścia na emeryturę przed osiągnięciem wieku emerytalnego przez pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, to przesłanka negatywna, o której mowa w art. 21 ust. 2 ustawy, na co wskazuje wykładnia funkcjonalna tego przepisu, zachodzi w przypadku pobierania emerytury przyznanej w obniżonym wieku emerytalnym np. na podstawie art. 46 w zw. z art. 32 lub 39 czy też art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 14 grudnia 2015 r., lex nr 1979477).

Przepis art. 23 ust. 1 ww. ustawy stanowi, że ustalenie rekompensaty następuje na wniosek ubezpieczonego o emeryturę. Rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, o których mowa w przepisach art. 173 i art. 174 ustawy o emeryturach i rentach z FUS (art. 23 ust. 2 ww. ustawy). Jako dodatek do kapitału początkowego, razem z kapitałem początkowym podlega waloryzacji.

Sąd pierwszej instancji ocenił, że w niniejszej sprawie bezsporne jest, iż ubezpieczony urodził się po dniu 31 grudnia 1948 roku i nie posiada prawa do emerytury ustalonej na podstawie powołanych powyżej przepisów. Spór natomiast sprowadzał się do ustalenia, czy ubezpieczony spełnia warunek dotyczący posiadania na dzień 1 stycznia 2009 roku co najmniej 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych.

Sąd Okręgowy zważył, że zgodnie z wykazem A, dział V poz. 4 stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, prace zbrojarskie i betoniarskie są pracami w szczególnych warunkach, uprawniającymi do niższego wieku emerytalnego.

W ocenie Sądu Okręgowego, przeprowadzone postępowanie dowodowe w sprawie pozwala jednoznacznie stwierdzić, iż ubezpieczony w spornym okresie od 6 czerwca 1975 roku do 31 grudnia 1992 roku w (...) w M. Zakładzie (...) pracował na stanowisku betoniarza-zbrojarza, czyli wykonywał pracę w warunkach szczególnych zgodnie z wykazem A, dział V poz. 4 stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku.

Ustalając powyższe w zakresie rzeczywiście wykonywanej pracy przez ubezpieczonego w spornym okresie, Sąd Okręgowy oparł się na danych wynikających ze zgromadzonej w sprawie dokumentacji akt organu rentowego dotyczących ubezpieczonego, a także wyjaśnień ubezpieczonego.

Przede wszystkim Sąd meriti zauważył, że ubezpieczony za sporny okres zatrudnienia posiada odpowiednie świadectwo pracy w warunkach szczególnych z 31 grudnia 1992 roku, w którym została potwierdzona jego praca na stanowisku betoniarza-zbrojarza w pełnym wymiarze czasu pracy. W okolicznościach niniejszej sprawy skoro pracodawca postrzegał w tym okresie pracę ubezpieczonego jako pracę w szczególnych warunkach, to zdaniem Sądu Okręgowego, samo błędne powołanie przepisów resortowych nie może mieć decydującego znaczenia dla rozstrzygnięcia. Tymczasem to właśnie błędne wskazanie podstawy prawnej w zarządzeniu resortowym w tym świadectwie stanowiło główny argument Zakładu Ubezpieczeń Społecznych do odmowy zaliczenia spornego okresu do pracy w warunkach szczególnych.

Sąd Okręgowy podkreślił, iż Sąd Najwyższy w wyroku z 22 kwietnia 2011 roku sygn. akt I UK 351/10 wypowiedział się jednoznacznie, że „wykazy resortowe mają charakter informacyjny, techniczno-porządkujący, uściślający. Taki wykaz resortowy ułatwia identyfikację określonego stanowiska pracy jako stanowiska pracy w szczególnych warunkach – w szczególności jeśli w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia nie wymienia się konkretnych stanowisk, lecz operuje się pojęciem ogólnym. Innymi słowy, zarządzenia resortowe mogą mieć znaczenie jedynie w sferze dowodowej”.

Reasumując, Sąd Okręgowy zważył, że w niniejszej sprawie organ rentowy nie kwestionował charakteru wykonywanej przez ubezpieczonego pracy, a jedynie wskazanie w wydanych przez pracodawcę świadectwach pracy nieistniejących działów resortowych przepisów. Zdaniem Sądu pierwszej instancji, okoliczność ta nie ma znaczenia. Ubezpieczony niewątpliwie bowiem wykonywał prace w szczególnych warunkach, tj. prace zbrojarskie i betoniarskie. Tym samym,

w ocenie Sądu Okręgowego nie ma przeszkód, by zaliczyć ubezpieczonemu do stażu pracy w szczególnych warunkach ww. okresu zatrudnienia w (...) w M. Zakładzie (...) w K..

Mając na uwadze powyższe, nie ulegało wątpliwości Sądu Okręgowego, że ubezpieczony spełnił wszystkie przesłanki do nabycia prawa do rekompensaty przewidzianej w art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych.

Sąd pierwszej instancji wskazał, że zgodnie z art. 23 ustawy o emeryturach pomostowych ustalenie rekompensaty następuje na wniosek ubezpieczonego.

Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał J. B. (1) prawo do rekompensaty z tytułu pracy w szczególnych warunkach od miesiąca złożenia wniosku.

Z powyższym rozstrzygnięciem nie zgodził się organ rentowy, zaskarżając je w całości i zarzucając mu:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego, to jest art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 19.12.2008r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. z 2018r. poz. 1924 ze zm.) przez niewłaściwe zastosowanie i przyznanie wnioskodawcy prawa do rekompensaty pomimo, że materiał dowody zebrany w sprawie nie jest wystarczający do potwierdzenia pracy w szczególnych warunkach w okresie od 06.06.1975 r. do 31.12.1992 r.; gdyż brak ustalenia charakteru pracy wykonywanej przez wnioskodawcę, przynależności resortowej zakładu i okoliczności na ujawnienie, że praca była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy;

2. naruszenie art. 100 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998 o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2020 poz. 53 ze zm.) w związku z art. 23 ust. 2 wyżej powołanej ustawy o emeryturach pomostowych poprzez przyznanie prawa do rekompensaty od miesiąca złożenia wniosku w sytuacji, gdy rekompensata nie jest samodzielnym świadczeniem przyznawanym od miesiąca złożenia wniosku, ale stanowi dodatek do kapitału początkowego.

Na podstawie tak sformułowanych zarzutów skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie odwołania ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do Sądu pierwszej instancji celem ponownego rozpoznania oraz o zasądzenie od wnioskodawcy na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, iż jego zdaniem, że świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie wynika charakter pracy ubezpieczonego. W ocenie apelującego, Sąd nie zauważył również, że w spornym okresie ubezpieczony od 28 listopada 1991 r. do 30 kwietnia 1992 roku ubezpieczony przebywał na urlopie bezpłatnym. Ponadto skarżący zauważył, że Sąd pierwszej instancji przyznał prawo do rekompensaty od dnia złożenia wniosku o nią a nie od dnia osiągnięcia przez ubezpieczonego wieku emerytalnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu zasługuje na częściowe tylko uwzględnienie skutkujące zmianą wyroku Sądu Okręgowego w nieznacznym zakresie, tj. w części dotyczącej ustalenia daty początkowej przyznania prawa do rekompensaty. Pozostałe zaś zarzuty apelacji okazały się nietrafne i jako takie nie mogły doprowadzić do zmiany zaskarżonego wyroku w postulowanym przez skarżącego kierunku.

Przypomnieć trzeba, że stosownie do treści art. 21 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli posiada okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 15 lat. Przepis ust. 2 art. 21 cyt. ustawy stanowi natomiast, że rekompensata nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Rekompensata zgodnie z definicją legalną zamieszczoną w art. 2 pkt 5 cyt. ustawy, stanowi rodzaj odszkodowania za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z

tytułu pracy w szczególnych warunkach lub pracy o szczególnym charakterze przez osoby, które nie nabeą prawa do emerytury pomostowej (z powodu niespełnienia warunków ustawowych do nabycia tego prawa).

Sąd odwoławczy wskazuje, że z powołanych przepisów wynika, iż przesłankami uprawniającymi do rekompensaty są:

- 1) utrata przez ubezpieczonego możliwości przejścia na emeryturę („wcześniejszą”) w związku z wygaśnięciem po dniu 31 grudnia 2008 r. – w stosunku do ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r. a przed dniem 1 stycznia 1969 r. – podstawy normatywnej przewidującej takie uprawnienie;
- 2) niespełnienie przez ubezpieczonego warunków uprawniających go do emerytury pomostowej na zasadach wynikających z przepisów o emeryturze pomostowej;
- 3) legitymowanie się przez ubezpieczonego co najmniej 15-letnim okresem pracy w szczególnych warunkach lub pracy w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS;
- 4) niezyskanie przez ubezpieczonego prawa do emerytury według zasad przewidzianych w ustawie o emeryturach i rentach z FUS.

Tym samym, odnośnie spornego okresu zatrudnienia, wystarczyło aby ubezpieczony wykazał, że praca wówczas wykonywana była pracą w warunkach szczególnych w rozumieniu art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Zgodnie z art. 32 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia lub o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Rodzaje prac w szczególnych warunkach i w szczególnym charakterze zostały określone w wykazach A i B, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego, stanowiących załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. 1983, nr 8, poz. 43 ze zm.) oraz wykazach stanowiskowych wydanych na podstawie § 1 ust. 2 i 3 tego rozporządzenia. W załączniku do powołanego rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku, tj. w wykazie A dziale V punkcie 4, do szczególnych warunków zaliczone zostały prace zbrojarskie i betoniarskie.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala na stwierdzenie, że odwołujący w okresie zatrudnienia od 6 czerwca 1975 roku do 31 grudnia 1992 r. (ponad 17 lat) w (...) w M. Zakładzie (...) na stanowisku betoniarz zbrojarz stale i w pełnym wymiarze czasu pracy świadczył pracę w szczególnych warunkach, tj. pracę wymienioną w dziale V punkcie 4 wykazu A stanowiącego załącznik nr 1 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

Przechodząc wprost do zarzutów apelacji odnośnie błędnego powołania przez pracodawcę przepisów resortowych i wpływu tego uchybienia na ocenę charakteru pracy ubezpieczonego, przypomnieć trzeba, że, jurydycznie utrwalony jest pogląd, iż przepisy resortowe, o których traktuje § 1 ust. 2 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku nie stanowią źródła prawa w rozumieniu art. 87 Konstytucji RP, a określenie stanowisk w tych aktach ma znaczenie techniczne i nie jest rezultatem tworzenia, tylko stosowania prawa. Zarządzeniom resortowym przypisuje się charakter informacyjny, techniczno-porządkujący, uściślający. Mogą one więc być pomocne przy dokonywaniu wykładni oraz kwalifikacji stanowisk pracy określonych w załączniku do rozporządzenia (post. SN z dnia 22 marca 2012r., I UK 403/11. LEX nr 1214549, z dnia 14 lutego 2008r., I UK 313/07, niepubl., wyrok SA w Gdańsku, III AUa 573/09, OSA Gdańsk 2010/1/5/139). Tak też należy rozumieć odwołanie się do zarządzenia resortowego w rozpatrywanej sprawie. Nie znaczy to, że wykonywanie pracy na stanowisku określonym w zarządzeniu resortowym, której nie wymieniono w wykazie A załącznika do rozporządzenia z 7 lutego 1983 roku, uprawnia do uznania jej za pracę w warunkach szczególnych. Jednakże w przypadku, gdy rozporządzenie określa stanowisko pracy w sposób ogólny, a zarządzenie resortowe uściśla charakter pracy, to oczywiście nie dochodzi do przekroczenia granic regulacji wskutek ustalenia, że ubezpieczony wykonywał pracę w warunkach szczególnych na stanowisku wskazanym w rozporządzeniu, a stypizowanym w przepisach resortowych. Nadto z faktu, że właściwy minister ustalił w podległych

i nadzorowanych zakładach pracy, że dane stanowisko pracy jest stanowiskiem pracy w szczególnych warunkach może płynąć domniemanie faktyczne, że praca na tym stanowisku w istocie wykonywana była w takich warunkach i odwrotnie, brak konkretnego stanowiska pracy w takim wykazie może - w kontekście całokształtu ustaleń faktycznych - stanowić negatywną przesłankę dowodową. W rozpatrywanej sprawie zebrany materiał dowodowy potwierdził jednak, że ubezpieczony pracował w warunkach szczególnych na stanowiskach objętych hipotezą punktu 4 działu V wykazu A załącznika do rozporządzenia RM z 7 lutego 1983 roku. Błędne stypizowanie przez pracodawcę stanowiska w powołanym zarządzeniu Ministra Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej pozostaje zatem bez wpływu na ustalenie faktycznego charakteru pracy ubezpieczonego, który niezbieżnie wynika z dokumentów, w tym w szczególności ze świadectwa pracy oraz ze świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach z 31.12.1992 r.

Odnosnie zaś urlopu bezpłatnego, który dostrzega organ zarzucając wliczenie przez Sąd Okręgowy tego okresu do wymiaru pracy w warunkach szczególnych dostrzec trzeba, że okoliczność ta wynika wyłącznie z dokumentacji wewnętrznej organu (stan sprawy do decyzji, ogólny przebieg zatrudnienia – k. 34 akt emerytalnych). Okoliczność ta nie znajduje natomiast potwierdzenia w aktach osobowych ubezpieczonego. Co więcej, w świadectwie pracy z 31.12.1992 r. pod pozycją 2 nie zaznaczono, by w okresie zatrudnienia od 6 czerwca 1975 roku do 31 grudnia 1992 r. ubezpieczony korzystał z urlopu bezpłatnego. Nawet jednak hipotetyczne przyjęcie, że w okresie od 28.11.1991 r. do 30.04.1992r. J. B. (1) korzystał z urlopu bezpłatnego, pozostaje bez wpływu na wykonywanie przez niego pracy w warunkach szczególnych przez okres 15 lat.

W rezultacie dotychczas omówiona argumentacja apelacji okazała się całkowicie chybiona.

Słuszny natomiast okazał się zarzut sformułowany w punkcie 2 apelacji. Trafnie bowiem zwrócił uwagę jej autor, że nie jest prawnie dopuszczalne złożenie przez wnioskodawcę samodzielnego wniosku o prawo do rekompensaty. Przyznanie rekompensaty następuje dopiero wtedy, gdy wnioskodawca wystąpi do organu z wnioskiem o ustalenie prawa do emerytury i wyłącznie przy rozpoznaniu wniosku o emeryturę. Rekompensata nie jest świadczeniem samodzielnym, a przyznawana jest jako dodatek do kapitału początkowego. W przedmiotowej sprawie wnioskodawca złożył wniosek o emeryturę z rekompensatą w dniu 22.07.2019 r., jednakże uprawnienie do emerytury nabył dopiero od dnia 4.09.2019 r., tj. od ukończenia 65 lat.

W zgodzie z art. 100. ust. 1. ustawy emerytalnej prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa. Stosownie z kolei do art. 23 ust. 2 ustawy o emeryturach pomostowych rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, o którym mowa w przepisach art. 173 i art. 174 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Z poszanowaniem powyższego rację ma zatem organ stwierdzając, że emerytura z rekompensatą nie może przysługiwać od dnia złożenia wniosku. Co za tym idzie jako datę początkową przyznania prawa do świadczenia przyjmując należało dzień 04.09.2019 r., zgodnie z żądaniem apelacji.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok orzekając odmiennie co do daty początkowej przyznania świadczenia (pkt 1), oraz oddalił apelację w pozostałej części, na podstawie art. 385 k.p.c. (pkt 2).

Romana Mrotek Gabriela Horodnicka – Stelmaszczuk Jolanta Hawryszko